

Sygn. akt I CZ 161/03

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSA Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa C. GmbH w Bremie

przeciwko J. B., H. M. i K. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2004 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 października 2003 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 1 października 2003 r. odrzucił kasację pozwanych od wyroku tego Sądu z dnia 6 listopada 2002 r., bowiem nie zostały w niej przedstawione okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania (art. 393³ § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik pozwanych zarzucając naruszenie art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Podniósł, że „w kasacji przywołano treść art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.”, a ponadto w kasacji zarzucono, że „nie wykazany jest w sprawie, by powód poniósł szkodę. Jest to zatem istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadnienie zażalenia, którego istotna treść została przytoczona zdaje się wskazywać, że jego autor odmiennie, niż to wynika z poglądów prezentowanych w doktrynie oraz utrwalonym orzecnictwie Sądu Najwyższego, pojmuje funkcje sądu kasacyjnego, charakter skargi kasacyjnej oraz postępowania wywołanego jej wniesieniem.

Wbrew założeniu przyjętemu w zażaleniu Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową, przed którą dochodzi do kolejnego rozpoznania sprawy. W postępowaniu kasacyjnym dominuje pierwiastek interesu publicznego. Sąd Najwyższy strzeże tego interesu, zapewniając prawidłowość oraz jednolitość wykładni prawa i praktyki sądowej, a także wnosząc, gromadzony przy rozpoznaniu kasacji, wkład w rozwój prawa i jurysprudencji (art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym, jedn. tekst: Dz.U. z 1994 r., Nr 13, poz. 48 ze zm.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Ustawodawca, aby podkreślić publicznoprawny cel funkcjonowania kasacji, uczynił jednym z jej istotnych elementów obowiązek przedstawienia przez skarżącego argumentów przemawiających za dopuszczeniem kasacji do rozpoznania. Tak więc, zgodnie z art. 393³ § 1 k.p.c., kasacja – obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia

podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia oraz wniosku o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu uchylenia lub zmiany – powinna zawierać także przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Niespełnienie tych wymagań konstrukcyjnych kasacji, które doktryna określa mianem jej „cech istotnych (kreatywnych)” sprawia, że podejmowana przez stronę czynność procesowa nie nosi cechy kasacji (nie jest kasacją).

Pełnomocnik powodów bezzasadnie utożsamia wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) z przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 393³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Są to dwa niezależne od siebie elementy konstrukcyjne kasacji różniące się funkcją i celem. Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie pozostaje w związku z treścią art. 393¹ k.p.c., natomiast przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji polega na wskazaniu przesłanek, według których Sąd Najwyższy orzeka o przyjęciu bądź odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 i art. 393⁷ § 1 k.p.c.). Wypełnienie obowiązku związanego z drugim z omawianych wymogów kasacji – nałożonego na osoby uprawnione do sporządzenia kasacji, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie – nie może być, jak już podkreślono, zastąpione przez powołanie podstaw kasacji i ich uzasadnienie, czy też wskazanie, że w sprawie nie zostało wykazane powstanie szkody, co miałoby świadczyć o występowaniu zagadnienia prawnego. Ograniczenie się do takiego stwierdzenia nie spełnia przesłanki z art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. W przypadku gdy skarżący twierdzi, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, obciąża go obowiązek sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Z przytoczonych względów, skoro kasacja nie spełnia istotnego wymogu z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. zażalenie, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 i art. 393¹⁸ § 3 k.p.c.